

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 64.

Femte Session.

47de Møde.

Onsdagen den 11te Januari.

(Fortsf.)

Juslitsministeren: Jeg skal tillade mig at bringe i det høitærede Things Erindring, at jeg under anden Behandling anbefalede et Ændringsforslag, som var stillet af den ærede 2den Landstingsmand for 11te Kred (Schulin), og som gik ud paa, at den Paragraph, som nu foreligger til Behandling, skulde udgaae. Til de Grunde, som jeg dengang anførte, skal jeg henholde mig. Det er saaledes kun ganske in subsidium, at jeg vil tillade mig at gjøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til de øvrige Ændringsforslag, som ere stillede til den nævnte Paragraph. Efterat det Ændringsforslag er blevet antaget, som var opført under Nr. 6, og som jeg har tilladt mig at stille, tror jeg, at Ændringsforslaget under Nr. 13 maa falde bort. I hiint Forslag under Nr. 6, som nu er vedtaget, er det nemlig erkjendt, at den aarlige Afgift ansees som en Deel af Kjøbesummen; som Følge deraf vil det Udtryk, som er vedtaget ved anden Behandling, nemlig Kjøbesummer, være tilstrækkeligt her, og det behøves da ikke og er ikke engang ganske correct, ved Siden deraf at tilføie Arveafgift.

Andræ: Det er slet ikke for at udtale mig om Loven eller om den til Behandling værende Paragraph, hvorfor jeg ikke synderligt intetserferer mig, at jeg begjærer Ordet; men det er foranlediget ved en Yttring af den høitærede Underviisningsminister angaaende den rette Forstaaelse af Grundlovens § 98, der forekommer mig at turde trænge til en Berigtigelse, eller rettere sagt, jeg vil tillade mig at opfordre den høitærede Minister til at erklære, at det vist var en Misforstaaelse af Grundlovens § 98, som gjorde sig gjældende i hans

Foredrag. Naar der nemlig i Grundlovens § 98 tales om, at Lehn, Stamhuse og Fideicommissgodser skulde ved Lov overgaae til fri Eiendom, saa er det, forekommer det mig, aabenbart, at der kun er tænkt paa fri Eiendom for vedkommende Familier, saaledes, at den særegne Arvegangsmaade, hvorefter Lehn, Fideicommisser eller Majorater nu gaae over fra Person til Person, ikke længere skal finde Sted; men det er aabenbart, forekommer det mig, ikke tænkt paa, om Bøndergodset skal være Fæstegods, Arvefæstegods, Selveiendom eller noget Saadant. Evertimod vil jeg troe, at man kunde snarere sige, at denne Lov var en Dmgaaen af Grundlovens § 98, og det er dette, jeg især vil tillade mig at fremhæve. Grundloven siger nemlig kun, at Fideicommissgodser skulde overgaae til fri Eiendom, men ikke, at Fideicommisscapitaler skulde overgaae til fri Eiendom. Naar man altsaa benytter sig af Lovgivningen paa den Maade, som vi nu i dette Dieblik ere isærd med at gjøre, til at fremme denne Art af Bestemmelser, hvorved Godser forvandles til Capitaler, saa unddrage vi dem forsaavidt senere Bestemmelsen i Grundlovens § 98, idet der da ikke i den er Noget, som tvinger os til med Hensyn til dem senere at høre det fideicommissariske Vaand.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg har heller ingenlunde paastaet, at den omhandlede Lov var en virkelig og tro Dpfyldelse af den 98de Artikel i Grundloven. Jeg sagde, at det var i alt Fald en ufuldstændig Dpfyldelse deraf. Jeg troer virkelig ogsaa, at den sigter til noget Andet og Mere end det, der her er Spørgsmaal om; men jeg vil dog heller ikke just troe, at det har været Grundlovens Mening, at der ikke for Fideicommissgodser kunde løses Capitaler, som kunde blive en bestandig Familie-Eiendom. Det kan